

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

ZÁBĚVÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 15

Wilber, Neb., dne 6. března 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování.

Báseň
Adolfa
Heyduka

K čemu? Víte, řeč se mluví
a pan páter káže,
zůstaneme. čím jsme byli,
podáme si páže;
chtěl jsem, aby dítě žitím
nebylo vám třeno,
návrhem mým mohlo vše být
doř se opatřeno,
prospěli by hošík škole,
byl by nejspíš asi
vydržován na studích
ze knížecí kasy;
šťěstí vaše d-špelo by
ku většímu zdaru,
kdyby místo voraření
výstavnou měl faru,
kdyby dostal péro v ruku
místo rýče v cestě,
nebo třeba--jako já jsem--
doktorem být v městě.
jistě by vám štěstí přálo,
kdybyste jen chtěli,
ale vy jste na budoucnost
zcela zapoměli....
Hoch bude, čím otec býval,
a jak u vás zvykem,
dědičným jak každý jiný
v domku nájemníkem.....
Teď však půjdu s pánem Bohem
ovšem lito je mač....."

"Počkejte přec, vzácný pane!"
vece Běla temně.
"pojednou mně něco v srdci
zpět i nazpět tlačí,
mám, či nemám--nevím posud
ale jest mi k pláči."

Při těch slovech do myšlenek
tůně padla Běla,
k domovu jí srdce nutí
k zámku úsvit čela.....
dlouho myslí, uvažuje,
potom rychle vstane.
"Nuže k vůli Tomáškovi
poslechnu vás pane,
rád-li totiž Vojtěch svolí
a má stará matka,
abych chůvu na vrub vzala
svého zrozeňátka...."

"Právě vhod má ženo zlatá:
avšak k čemu služku,
máme-li už koho vzítí,
myslím na Barušku;
nám i jí tím pomozeno,
prosta bude nouze.
Tomka věrně opatřiti
může ona pouze;
chceš?" "Ba ano, s páuem
bohem

bude bez ústrků!
Vidíš, teď mi jedním rázem
padl kámen s krku."

"Snad že je v tom vůle boží,

dcero moje milá!"
vece matka, "na tvém místě
též bych učinila:
za peníz, jež obržíte,
koupíte si nivu
sypáním a kravkou Tomek
dost má na výživu;
já Vojtěcha odstaviť
dřív než po půl roce,
nu a Tomek může-liž mít
statnějšího otce?"

Při tom matka usmála se

že to svoje potěšení
častěj uvidíte,
třeba týdně nebylo to
ani v týdně dvojn....."
"Tak? Že ne? To milý pane
v slovu nedostojím!
Za tři týdny aspoň, myslím,
pusťte ho k matce?"

"Nevím! Ale aby jednou
konec bylo hádce,
na měsíc to umluvíme

Václav Šhesták
první osadník na Big Blue.

syn se usmál taky,
doktorovi jiskřily se
temnosivé zraky.
Jenom Běla hochu tiskla:
"Už té v rodném domku
musím tedy zanechat
Tomášku můj, Tomku!
Ale často spatříme se,
snad že týdně asi....."
a bobaté slzy tekou
z dlouhé její řasy.—
Doktor na to: "K čemu slzy?
sama dobře víte,

jináče už není
rozčlenění myslí škodf
kojně při kojení;
vždyť bude hoch zaopatřen
jak při dvorském kvasu;
snad i otce uvidíte
též od času k času,
přivezou ho na kočáře
až přel panská vrata,
a tak bude vaše radost
vždycky vichovata!"
"A kdy musím z domu?" "Myslím
zítra odpoledne;

lépe dřívě....." matka pláče,
Běla v tváři bledne.—
"Vzmužte se přec!" Běla kvílí
ale doktor stranou
nový dukát na stůl klade;
"Toto na zavdadou:
hned jak domů přijdu pčknou
kravičku vám lhibitě
z knížecího pošlem dvora
pro to vaše dítě;
odstavte je bez prodlení,
chystejte se ruče,
kdo ví, jestli čáp už dneska
v zámku nezatlouče;
zítra bude panský kočár
před vaším zas domkem,
rozlučte se jenom klidně
se svým statným Tomkem!"

Podal ruku po pořádku
každému dle stáří,
potají eos domlouvaje
ještě hos, odáři;
ve přední bladký klobouk
na líse dal čelo,
v kočár sed..... a již to zase
k zámku uždělo.—
Vojtěch ještě chvíli venku
na záprsní čekal,
volal psa, ten ustavičně
za kočárem štěkal;
snad se durčil na doktora,
jako dřív i nyní,
že přemluvil hospodáře
s mladou hospodyní.—

VII.

S Bělou náhlá pojednenkrát
udála se změna,
neplakala, nad hošíkem
stála jako pěna,
až konečně jako ve snu
rudým děla retem:
"Nebudeš mi otročiti,
lehčej půjdeš světem,
nebudeš mi nouzi třítí,
vím co otec zkusí,
když tu pernou panskou práci
před svou konat musí;
nebudeš ty pole orat,
ani v bouře sporu
po zvlněné řece svážeš
těžké klády vorů;
pro tebe jsem učinila,
pro tebe, mé děčko,
pro tebe jsem krev svou dala,
pro tebe dám všecko;
hajej dadej, dítě zlaté.....,
bože, zbav jej trnů,
já jich raděj stonásobně
do své duše shrnu."

Pokračování.